

Nemuritori

MarianP

Nemuritori

Secerişul înserării taie orele-nspre noapte
Şi din pupa de minute se succed consecutiv
Accesorii de secunde în miros de stele coapte
Ce fac trenă şi revere unui timp alternativ.

Paşii mei nu ştiu de zomot, dar şoptesc axiomatic
Aerului argilos şi vârstat de corb nocturn,
Că mai sus, ieşind din Cronos se iţeşte hieratic
Snop de îngeri călători, mesageri ai lui Saturn.

Ochii se întorc în pleoape cu îmbrăţişări de gene
Şi se duc la tăinuirea viziunilor diurne
Ochiul minţii se deschide şi, abreviaz' alene
Origami dintre stele, constelaţii taciturne.

Noaptea, sâmburi de lumina, şi adună şi disipă
Şi cu cavaleri de timp exersează ritmul vieţii
Nemurirea-i la un pas, centrul lumii într-o clipă ,
Şi din sfert de clipă sfânta, se-aprind zorii dimineţii.

Eu, colind de vânt, anemic, nu mă tem şi nici nu plec
Susură mister de Graal, din interogări de euri
Dar le ştie Universul şi răspunsul intrinsec...
Suntem toţi nemuritori, chiar de trupul ni-i deşouri.

Marian Puscasiu
August 2015